

Nr 459.

Av herr **Olofsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 397 med förslag till lag om inskränkning för viss tid i rätten att bortföra stråfoder m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 397 med förslag till lag om inskränkning i rätten att bortföra stråfoder, stadgas höga böter för den som äger eller innehar fastighet med större areal odlad jord än fem hektar och ej har minst ett större kreatur eller motsvarande mindre för varje areal av 2,5 hektar. Detta lagförslag, som avser att i möjligaste mån säkerställa förutsättningarna för en ordnad jordbruksdrift, har även till syfte att skydda produktionen mot en fördärlig spekulation, som under kristiden på vissa orter inom landet tagit oroväckande former.

Att råda bot mot dessa missförhållanden är, enligt min mening, också riktigt, men jag anser tiden för dessa restriktioner vara i det närmaste försuten och vad Norrland beträffar, så anser jag att förslaget skulle mera skada än gagna, om det upphöjes till lag. Norrland kan ej fullt jämföras med de södra delarna av landet i fråga om produktion och konsumtion av stråfoder. Produktionen sker ofta på myrmarker med uteslutande konstgödselmedel och mången nyodlare skulle enligt det föreliggande förslaget antingen nödgas uppbygga ny ladugård och anskaffa uppsättning av kreatur eller också nedlägga sitt jordbruk, ty något annat än stråfodersproduktion kan han ej tänka på.

Det således utan naturlig gödsel producerade fodret konsumeras till en stor del i skogarna.

Norrland behöver betydligt mera stråfoder än det övriga landet, dels för skogsdriften och dels för svårigheterna att kunna odla kärnfoder. När man då på den goda myrjorden i Norrland kan med endast konstgödsel frambringe ett relativt gott stråfoder, som har sin naturliga avsättning för skogsdriften, så kan jag ej se nödvändigheten av detta lagtvång. Det är min bestämda uppfattning, att ju förr vi kunna avlyfta de kristidslagar vi redan ha, dess bättre.

Att nu skapa ytterligare nya sådana lagar kan ej vara till båtnad för landet.

Den spekulationslust som kristiden skapat på detta område är, enligt min mening, redan förbi och de missförhållanden som skapats genom denna spekulering, torde ha gjort de största skadorna i södra och mellersta Sverige.

Då härtill kommer att Norrland och Dalarna redan har en vanhävdslag, så vågar jag vördsamt hemställa

att riksdagen för sin del ville besluta att den föreslagna lagen icke måtte antagas vad det gäller Norrland och Dalarna.

Stockholm den 7 maj 1919.

Johan Olofsson.

I motionens syfte instämma:

N. O. Olsson,
Rösta.

Petr. Bergström
i Bäcklund.